

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

1.Mf.31.008/2024/6.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Dr. Cserich-Gyovai Ügyvédi Iroda (felp. képvis. címe; ügyintéző: dr. Cserich Zsolt ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (felp. címe.) **felperesnek**, a Alperes1 Jogi Képviselési Önálló Osztály (alp. jogi képvis. címe; ügyintéző: alperesi jogi képviselő) által képviselt **Alperes1** (alp. címe) **alperessel** szemben, fegyelmi határozat hatályon kívül helyezése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 20.M.70.358/2023/18. számú ítélete ellen, a felperes 19. sorszámu fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A perben felmerült 233.192 (kétszázharmincháromezer-százkilencvenkétezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás

[1] A felperes 1997. május 15. napjával tett katonai esküt, és ugyanezen naptól szerződéses állományban volt. A főügyészségre 1997. december 1. napjától nevezték ki. A Magyar Köztársaság főügyész2e 1997. november 30. napjával áthelyezte a főügyészség1 állományába, és 1997. december 1. napjával szerződéses jogviszonyt létesített; ezzel egyidejűleg a felperest a Ügyészség1 állományába gépkocsivezetőnek osztotta be. A Szervezeti egység1 szervezeti keretébe tartozó kettős jogállású jogviszonya 2011. december

31. napjával megszűnt, a Alperes1 irányítása alatt működő Ügyészség1 a Alperes1 szervezetébe beolvadt. A Szervezeti egység vezetője1 főnöke 2012. január 1. napi hatállyal felperest áthelyezte a Szervezeti egység1 rendelkezési állományába és a felperessel egyetértésben határozatlan időre a Alperes1 állományába vezényelte. A katonai ügyészi szervezet önállósága megszűnése következtében a főügyészség1 Főosztály1a főosztályvezető ügyésze a felperest a 2011. december 9. napján kelt okiratával a Főügyészség2re fizikai alkalmazottnak gépjárművezető munkakörbe helyezte át.

[2] A Főügyészség2 (Főügyészség2) gépjárművezetői a Ügyészség2 (Ügyészség2) gépjárművezetőivel közös pihenőhelyiségben töltötték a munkavégzések közötti időtartamokat, így a felperes is. A gépjárművezetők alkalmanként fényképeket helyeztek ki a pihenőhelyiség falára, pl. gyorsajtásokról.

[3] A Főügyészség2 néhány gépjárművezetője, többek között a felperes és tanú7 a Ügyészség2 gépjárművezetőivel folyamatosan éreztették szóban és gesztikulációban, hogy nincsenek velük egy szinten, a Ügyészség2-s gépjárművezetők alsóbb szinten vannak hozzájuk képest. Ennek során szállóigévé vált a „fölfelé nem érdeklődünk” mondas, ami azt jelentette, hogy a Ügyészség2-n dolgozó gépjárművezetőknek nincs joga megtudni a Főügyészség2-es gépjárművezetők úticélját, konkrét feladatát, hiába is kérdezték.

[4] tanú2, aki Ügyészség2-s gépjárművezető volt, a fentiek miatt gyomorgörccsel járt dolgozni és a közös pihenőhelyiség helyett a garázsban, a szolgálati autójában ülve töltötte a munkavégzésen kívüli időt. tanú2 és a felperes között konfliktushelyzet generálódott, amely odáig vezetett, hogy tanú2 nyakon ragadta felperest, amelynek következtében fegyelmi eljárás indult vele szemben és figyelmeztetésben részesült.

[5] főügyész1 főügyész a fegyelmi eljárást követően felhívta a Főügyészség2-en munkát végző gépjárművezetők, így felperes figyelmét is, hogy tartózkodjanak a másokat bántó megnyilvánulásoktól, a pihenőhelyiség falára való fényképek kitűzésétől és az állandó viccelődéstől.

[6] tanú3 2021. nyarán gépjárművezető munkakörre létesített jogviszonyt a Főügyészség2-fel. Az ő édesanyja ismerte a Főügyészség2 alkalmazásában álló tanú1t, aki a gépjárművezetők részére adja ki a munkát, illetőleg elkészíti a napidíj és túlóra elszámolásokat. tanú3 több alkalommal beszélgetett tanú1rel, valamint alkalmanként együtt dohányoztak. Kezdetben tanú3 és a felperes között jó munkatársi viszony volt, amely azt követően változott meg, hogy tanú3 véletlenül üdítőt borított a felperes telefonjára. Ezt követően mindennaposak lettek a felperes részéről a tanú3 magánéletét firtató kérdések, piszkálódások, ugratások, több bántó jelzővel illette felperes és tanú7, így például „csókos”-nak nevezték a tanú1rel való beszélgetései miatt.

[7] tanú3 kifejezett és egyértelmű engedélye nélkül a felperes 2021. szeptember 8-án fényképet készített, amikor éppen, az egyébként szabadságon lévő tanú5 gépjárművezető által használt gépkocsiból kiszerelte az akkumulátort az általa használt gépjármű megjavítása érdekében. tanú3 megjegyezte a felperesnek, hogy mennyire kétszínű, mivel tanú5sal nincs is jóban, de a fotót mégis meg akarja mutatni neki. A felperes ezt követően színesben kinyomtatatta a fényképet és azt megmutatta tanú5nak a szabadságról való visszatérését

[12] A munkáltató a 2022. január 20. napján kelt határozat számal számmal az elbocsátásról rendelkező határozat számal számú határozat rendelkező részét kiegészítette azzal, hogy az Üjt. 93. § (3) bekezdése alapján a felperes főügyészségi alkalmazott gépjárművezető állásából való felfüggesztését az Üjt. 87. § (3) bekezdése alapján a határozat

közlésétől, annak jogerőre emelkedéséig terjedő időre teljes alapilletményének és rendszeres pótlékainak megfelelő munkabére visszatartását rendelte el.

[13] A felperes jogviszonyát követő időszakban megtérült jövedelme 6.998.150 forint volt.

Kereset

[14] A felperes a keresetében a fegyelmi határozat és a kiegészítő határozat jogellenessége megállapítása jogkövetkezményeként a jogellenes felfüggesztő határozat kézbesítésétől a bíróság határozatának jogerőre emelkedésének napjáig elmaradt alapilletmény és bérpótlékok, 8 havi végkielégítés, cafeteria juttatás, szabadságmegváltás, és a jogellenes elbocsátás miatt 6 havi illetmény, ezen összegek után kamat, illetve perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A felperes a kártérítés összegét 2.914.907 forintban határozta meg, nem kérte az eredeti munkakörbe való visszahelyezését.

[15] Álláspontja szerint a fegyelmi határozat jogellenes, a kiszabott fegyelmi büntetés nem valós és nem okszerű indokok alapján került megállapítása, továbbá az arányosság követelményébe is ütközik. A fegyelmi határozat ellentmondásos tanúvallomásokon alapul, amelyek nem kerültek feloldásra. Előadta, hogy nem vitatható, hogy a fénykép elkészítése nem volt sértő tanúra nézve, annak elkészítéséhez hozzájárult, a becsületsértő jelleget a felirat elhelyezése valósította meg. A határozat továbbá csak általánosságban vizsgálódott a Ügyészség² állományába tartozó gépjárművezetők alsóbbrendű fajnak elnevezésével összefüggésben. Nem állapította meg, hogy ez milyen gyakori és milyen minőségű volt, így a határozat e körben megalapozatlan, nem világos és nem valós megállapításokat tesz.

[16] Az arányosság körében kifejtette, hogy az alperesnek az eset összes körülményét, az enyhítő körülményeket is értékelnie kellett volna, melyet nem tett meg.

[17] Előadta, hogy a határozat száma 1 szám alatti kiegészítő határozat elkészett, mivel 2022. január 20. napjáig, mikor kézbesítették részére az elbocsátásról rendelkező határozatot, addig nem történt meg a felfüggesztés. Ezen időpontig a felperes a fegyelmi határozat kézbesítését követően továbbra is megjelent a munkahelyen a vezénylésének megfelelő munkát végezte.

Ellenkérelem

[18] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, perköltség igénye nem volt.

[19] Előadta, hogy a felperes a fényképeket a faliújságra annak ellenére tűzte ki, hogy a korábban egy másik bántó megjegyzésekből kialakuló konfliktus miatti fegyelmi eljárást követően, főügyész1 főügyész felhívta a gépjárművezetők figyelmét arra, hogy tartózkodjanak a másokat bántó megnyilvánulásokról.

[20] Álláspontja szerint a fénykép faliújságra történő kihelyezése becsületsorbitó, mivel a verbális becsületsértés elkövethető szóban, írásban, képi ábrázolással.

[21] A fegyelmi eljárás során meghallgatott tanúvallomásokból megállapítható, hogy a felperes tanú7ral egyetértve úgy gondolta, ha egy hierarchikus szervezetben dolgoznak, akkor az alacsonyabb szinten dolgozókkal szemben többet engedhetnek meg maguknak. Az Mt. 8. §-ával összefüggésben kifejtette, hogy a felperes által elkövetett fegyelmi magatartásnak egyértelműen szerepe volt abban, hogy tanú3 az ügyészségi szolgálati jogviszonyát megszüntette. Az alperesi álláspont szerint a fegyelmi büntetés arányban áll a fegyelmi vétség súlyával. Az ügyészségi alkalmazottal szemben a társadalmi megítélés szerint általában másokhoz képest magasabb erkölcsi elvárások érvényesülnek, és ezzel a felperesnek tisztában kell lennie. A felperes a munkáltató korábbi figyelmeztetése ellenére tanúsított újabb, az ügyészség tekintélyét sértő magatartást. A nem megfelelően diagnosztizált és kezelt munkahelyi konfliktusok, zaklatások mérgezik a szervezeti kultúrát, és a munkavállalók magatartására munkavégzésére is negatívan hatnak, aminek a vesztese a munkáltató.

[22] Alperes vitatta felperes kereseti kérelmének összecszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság határozata

[23] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

[24] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes 2021. szeptember 8. napján tanú3 kifejezett és egyértelmű engedélye nélkül készített róla fényképet a garázsban. tanú3 a vallomása során megerősítette, hogy sem a fotó elkészítéséhez, sem a kifüggesztéséhez nem járult hozzá, az nem tekinthető megadottnak a ráutaló magatartása alapján.

[25] A lealacsonyító és bántó kifejezések, illetve az „alsóbbrendű fajozással” összefüggésben a bíróság elsődlegesen a két sérelmet elszenvedő fél, tanú3 és tanú2 tanúvallomása alapján állapította meg ezen indokok valóságát. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a nevezett tanúk nem voltak elfogultak.

[26] tanú3 előadta, hogy folyamatos atrocitások érték, a kollegiális súrlódások elfajultak, „szekálták”, hogy jóban van a feletteseivel, „csókos”, viszi az információkat, a magánéletében folyamatosan vájkálódtak, ezek a problémák vezettek oda, hogy megszüntette a jogviszonyát. tanú7 tanúvallomása során is előadta, hogy „seggnyalónak vagy minek, annak nem neveztük, de csókosnak igen”.

[27] tanú3 úgy nyilatkozott, hogy tanú2t is folyamatosan, szóval bántalmazták. Többször hangoztatta a felperes tanú2nak, hogy a ÜGyész2-n dolgozók alsóbbrendű faj, vele szemben is történtek atrocitások. Hiába kérte többször, hogy hagyja abba a felperes, ez nem történt meg, ezért inkább elhagyta a legtöbb alkalommal a pihenőhelyiséget.

[28] tanú2 3 alkalommal került meghallgatásra, amelynek során előadta, hogy a felperes meg nem engedhető hangnemet használt tanú3dal szemben, mindig talált benne hibát, cseszegette, magánéleti kérdéseket tett fel.

[29] tanú4 tanúvallomásában alátámasztotta a fentieket, amikor úgy nyilatkozott, hogy maga is hallotta, hogy tanú2t bántották a fegyelmi után és ez a mindennapok velejárója volt. tanú6 tanú szintén megerősítette, hogy a felperes távozását követően nyugodtabb a viszony, valamint, hogy „fölfelé nem érdeklődünk” piszkálódás szintjén napi szinten fordult elő.

[30] A bíróság a kötelezettségszegés súlyával kapcsolatban értékelte, hogy főügyész1 kifejezetten figyelmeztette a gépjárművezetőket, hogy nem használhatnak sértő és bántó kifejezéseket. tanú2 és tanú3 a tanúvallomásukban előadták, hogy több alkalommal is jelezték a felperesnek, hogy a viselkedése, magatartása sértő, nem találják viccesnek. A felperes azonban a munkáltató és a munkatársai kifejezett figyelmeztetése ellenére nem hagyott fel ezzel a viselkedéssel.

[31] A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az volt megállapítható, hogy a felperes – tanú7 támogatásával – olyan munkahelyi légkört teremtett a bántó viselkedésével és kommunikációjával, amelynek eltűrésére a munkáltató nem volt köteles. A munkatársakat megillető tiszteletet és az emberi méltóságot figyelembe vevő magatartás az együttműködési kötelezettségbe tartozik, ahogyan azt a fegyelmi határozat 3. pontja is rögzíti. Az elsőfokú bíróság a fénykép kifüggesztésével kapcsolatban úgy ítélte meg, hogy a szándékos, bántó magatartás megállapítható volt a felperes részéről.

[32] A hivatássértő kifejezésekkel az „alsóbbrendű fajozással”, valamint az együttműködési kötelezettséggel összefüggésben a bíróság azt állapította meg, hogy a felperes legalább súlyosan gondatlanul megszegte az ezekkel összefüggő kötelezettségeit.

[33] Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felperes kötelezettségszegő magatartásaival arányban állt a kiszabott fegyelmi büntetés. A felperes ugyanis a munkáltató kifejezett erre vonatkozó utasítása, a sértett felek, így tanú3 és tanú2 többszöri kérése ellenére sorozatosan megszegte az együttműködési kötelezettségébe tartozó azon erkölcsi normát is, hogy mások emberi méltóságát nem sértheti.

[34] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy a felperessel szemben hivatásos katonaként, főtörzsőrmesteri rangjában ügyészégi alkalmazottként speciális követelmények, a polgári személyekhez képest magasabb erkölcsi elvárások érvényesülnek. A katonától és az ügyészégi alkalmazottaktól a társadalom és a szolgálat magas szintű erkölcsi felelősséget, érték-, és normakövetést vár el, a felperesre ezért

a polgári személyekhez képest fokozott felelősség hárul. A bíróság megítélése szerint nem minősül enyhítő körülménynek a felperes egyébként kiváló munkavégzése, figyelemmel arra, hogy a fegyelmi eljárás attól eltérően a munkavégzésén kívüli kötelezettségszegésével állt összefüggésben. A bíróság mindezekre tekintettel megállapította, hogy a felperes kötelezettségszegő magatartásával arányban állt a kiszabott fegyelmi büntetés.

[35] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a határozat száma1 szám alatti kiegészítő, a felperest a gépjárművezetői állásából felfüggesztő határozat nem minősül elkésettnek, figyelemmel arra, hogy az elbocsátás fegyelmi büntetés kiszabása esetén az Üjt. 93.§ (3) bekezdése alapján az ügyészégi alkalmazott állásból való felfüggesztését fenn kell tartani vagy el kell rendelni. Ezen rendelkezést az elbocsátást kiszabó fegyelmi határozatnak kell tartalmaznia, annak jogkövetkezményeként írja elő a törvény. Tekintettel arra azonban, hogy a munkáltató elmulasztott rendelkezni a felfüggesztésről, köteles volt azt erre vonatkozóan kiegészíteni, így a kiegészítő határozat nem minősül új határozatnak.

Fellebbezés

[36] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének történő helyt adást, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását kérte új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára, továbbá az alperes kötelezését első-, és másodfokú perköltség megfizetésére.

[37] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan, nem megfelelően, a tanúvallomásokot ellentmondásosan állapította meg és megalapozatlan döntést hozott.

[38] Az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően a felperes részére, a jogviszonya fennállása alapján juttatott dicséreteket és jutalmakat, amelyeket részletesen felsorolt a fellebbezésében.

[39] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg a fegyelmi jogkörben eljáró főügyészt tanúként, és ezen bizonyítási indítványt indokolás nélkül elutasította. Az elsőfokú bíróság nem értékelte a döntéshozatala során, hogy a kollégák között mindennapos volt a viccelődés, egymás piszkálása, ugratása, a sofőrök közötti gyakorlatra nem tért ki. Az elsőfokú bíróság a szállóigévé vált „fölfelé nem érdeklődünk” mondás vonatkozásában minden bizonyíték nélkül hozott egyértelmű megállapítást, holott a felperes mindvégig cáfolta, hogy a zrikálásnak az lett volna az egyértelmű oka és szándéka, hogy különbséget éreztesen más kollégákkal szemben.

[40] A bíróság nem tért ki arra, hogy a kis területű pihenőben összezárt férfiak között miért sértő az, ha rákérdeznek arra, hogy van-e pl. barátnője. Nem vájkálni akartak tanú3 magánéletében, csupán szerették volna jobban megismerni, mely a normális munkakapcsolat,

kommunikáció része. tanú3 pedig nem is jelölt meg konkrétumokat, általánosságban nyilatkozott, „csókos”-nak pedig tanú7 nevezte, nem a felperes.

[41] Hivatkozott arra, hogy a fénykép alá a szöveget nem ő írta, hanem tanú5, az a körülmény, hogy a fényképet megőrizte a telefonjában pedig nem minősül kötelezettségszegésnek. Továbbá nem volt olyan kikötés a munkáltató részéről, hogy nem kérdezhetnek egymástól. A munkahelyi légkör tekintetében pedig ellentmondásosak voltak a tanúvallomások.

[42] A fénykép készítésével kapcsolatban előadta, hogy tanú3 nemcsak mosolygott a képen, hanem lényegében beállt, pózolt a kép elkészítéséhez. A fényképek elkészítésére nyíltan, mindenki által láthatóan került sor, tanú3 pedig a fényképek elkészítését nem kifogásolta. Nyilvánvalóan ráutaló magatartással hozzájárult, hiszen látható, hogy a fényképen mosolyogva pózol. Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy ezen magatartás becsületsértő jellegű volt, mivel a fotó a sofőrök által kizárólagosan használt pihenő asztalon hevert napokig, majd később került kitűzésre a faliújságra. Súlyos hiányossága az ítéletnek, hogy nem tulajdonított kellő jelentőséget annak, hogy tanú3 nem kifogásolta a felirat elhelyezését a fényképen, „mivel az vicces szituációban történt”. Ha a felirat elhelyezése vicces volt, akkor az asztalon fekvő fénykép kifüggesztése nem is lehetett becsületsértő. Továbbá azt sem értékelte megfelelően a bíróság, hogy tanú3 nem szedte le a fotót a faliújságról. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálta, hogy a fénykép mikor került kinyomtatásra, mivel nem mindegy, hogy egy óráig vagy több napig volt látható.

[43] A felperes hivatkozott tanú4 tanú6, tanú2, tanú1 tanúk vallomására, akik nem látták kifüggesztve a fotót. tanú5 tanú pedig elmondta, hogy ő az asztalon heverve látta. A nyilvánosságra hozatal nem a kifüggesztés valósította meg, a fénykép tanú3 hozzájárulásával készült, lényegében hasonló személyi kör előtt, akik a fényképet kifüggesztve is láthatták, és a pihenőbe belépőkártyával csak az arra feljogosított személyek juthattak be, akik már úgy is ott voltak a fénykép elkészítésekor.

[44] A felperes a lealacsonyító és bántó kifejezésekkel, illetve az „alsóbbrendű fajozással” összefüggésben előadta, hogy tanú3 és tanú2 elfogult tanúk voltak. Sem a fegyelmi vizsgálat, sem az elsőfokú eljárás nem vizsgálta a kijelentéseknek a szöveggörnyezetét, illetve a körülményeit. Mivel a fegyelmi és az elsőfokú eljárás egy konkrét esetet sem tudott feltárni e körben, így megalapozatlan az ítélet megállapítása. Nem állapítható meg a fegyelmi határozatból sem, hogy a fegyelmi jogkör gyakorlója milyen tények alapján jutott arra a következtetésre, hogy a felperes különbséget tett kollégái között, különösen nem az emberi minőségük tekintetében.

[45] Előadta, hogy a határozat által felhívott Mt. 8.§ (1) bekezdésének megsértése értelmezhetetlen, hiszen a munkáltató jogos gazdasági érdekeinek sérelme semmilyen formában nem valósulhatott meg a felperes által tanúsított magatartással. Ugyanez mondható el a szintén felhívott Mt. 80. § (2) bekezdésbe ütköző magatartás tekintetében.

[46] A fentiek miatt az Mt. 52.§ (1) bekezdés d) és e) pontjának megsértése sem jöhet szóba, mivel nem nyert bizonyítást a fegyelmi eljárás során. Előadta, hogy a fegyelmi

határozat szerint feltételezett romboló hatású kommunikáció megvalósult volna, arra a felperes két nemzetbiztonsági átvizsgálása nyilván rámutatott volna, de ilyen kommunikáció nem történt.

[47] A felperes előadta, hogy a fegyelmi határozat semmiféle konkrétumot nem tudott felmutatni és a tanúvallomások sem támasztották azt alá. A munkáltató nem igazolta, hogy a kölcsönös, egymást zrikáló mértéket meghaladóan, valóban elzárkóztak-e tanú3dal vagy tanú2sal szemben a kommunikációtól. Ugyanígy nem bizonyított, hogy a felperes valóban tett-e sértő, bántó megjegyzést e két személy felé, amely meghaladta a férfiak egymás közötti mindennapos kommunikációja keretében elhangozható kifejezéseket. Ki nem használ a férfiak között beszélgetés közben „hülye” vagy, buzi” kifejezéseket, anélkül, hogy azt bántó szándékkal tenné. Ki ne hallott volna arról, ha valaki láthatóan jóban van a főnökével, akkor azt mondják rá, hogy „csókos”, de ez nem bántó és bőven belefér a véleményssabadság körébe. Előadta, hogy a bíróság azon megállapítása, hogy tanú3 a felperes magatartása miatt mondott fel, nem került bizonyításra, ezzel ellentétesen nyilatkoztak a tanúk.

[48] A bírói mérlegelést igénylő kérdések vonatkozásában előadta, hogy nem ismert tanú2 fegyelmi határozatának tartalma, így és az elsőfokú bíróság nem is értékelhette megfelelően a felperes magatartása kapcsán. Sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet nem értékelte a tanú7ral szemben hozott határozat száma számú határozatot, a két fegyelmi határozat közötti ellentmondásokra a per során pedig rámutatott.

[49] Továbbá az sem bizonyított, hogy főügyész1 munkáltatóként mire figyelmeztette a gépjárművezetőket, mely körben is szükséges lett volna a meghallgatása. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a meghallgatott tanúk vallomásában rejlő ellentéteket nem oldotta fel. A felperes indítványozta tanú8 tanúkénti meghallgatását, aki korábban a Főügyésség2en dolgozott és a felperessel rendszeres munkakapcsolatban állt, továbbá közvetlen tapasztalata is volt a munkavállalók egymás közötti kommunikációja tekintetében. A bíróság azonban e körben is elutasította érdemi indokolás nélkül a felperes indítványát, így elzárta a bizonyítás lehetőségétől.

[50] Hivatkozott a Kúria Mfv.10.015/2020/4. számú ítéletére, mely szerint a felperesi magatartás tekintetében, mint kötelezettségszegés súlyának megítélésénél elsődlegesen az értékelhető, hogy a felperes nem valamely, a jogviszonyából származó alapkötelezettségét szegte meg, magatartása nem volt összefüggésben a munkakörébe tartozó feladatok ellátásával. Véleményét kollégái előtt, de magánvéleményként mondta el, munkakörének ellátását ez bizonyíthatóan nem befolyásolta. A felperes álláspontja szerint a Kúria ítéletben rögzített tényállás hasonló a jelen ügy tényállásához.

[51] Hivatkozott a Kúria Mfv.10.040/2023/8. számú ítéletére, melyben rögzítette, hogy a perben nem volt bizonyított, hogy a kijelentés bármilyen módon akadályozta volna a szervezeti egység működését, a jövőben esetlegesen bekövetkező körülményekre pedig fegyelmi felelősséget nem lehet alapítani. A törvényszék értékelése szerint mindezen körülmények alapján a hivatalvesztés fegyelmi büntetés kiszabása minden kétséget kizáróan aránytalanul túlzott reakció volt az alperes részéről. A Kúria az ítéletében kimondta, hogy az irányadó munkaügyi gyakorlat szerint valamely, a jogviszony megszűnését eredményező

egyoldalú munkáltatói intézkedés tekintetében a bíróság nemcsak azt vizsgálja, hogy történt-e kötelezettségszegés, hanem értékeli a vétkesség fokát a kötelezettségszegés súlyát és az eset összes körülménye alapján von le következtetést az intézkedés jogszerűségére.

[52] A felperes hivatkozott a Kúria gyakorlatára, e körben a Kúria Kfv.V.35.473/2017/7. számú, Kúria Kfv.V.35.287/2017/8. számú, Kúria Pfv.I.21.474/2011., Kúria Kfv.III.37.152/2012., EBH2009.1967. ítéleteire. E körben megjelölte, hogy az elsőfokú bíróság részben iratellenesen, tévesen megállapított tényállás alapján okszerűtlenül, bizonyítékok indokolatlan mellőzésével, illetve tévesen értelmezett bizonyítékok alapján, hibás jogszabály értelmezéssel és alkalmazással hozta meg az ítéletét, mely a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 279.§-át és 346.§-át is sérti.

[53] Az arányosság kérdésével kapcsolatban előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem a tények és a körülmények teljeskörű vizsgálatával járt el. Amennyiben megállapítható lett volna a fegyelmi vétség elkövetése, annak mértéke, hatása és a felperes hosszú kiemelkedő munkavégzésére és a munkaviszonnyal kapcsolatos munkaviszonyban tanúsított magatartására tekintettel maximálisan sértette az arányosság követelményét, és ez okból is jogellenes a fegyelmi határozat és az elsőfokú ítélet is.

[54] Sérelmezte, hogy a felperes esetében súlyosbító körülményként vette figyelembe a határozat, hogy főtörzsőrmesterként követte el a cselekményt. Azonban az ügyészségi szolgálati jogviszony elkülönül a honvédségi szolgálati jogviszonytól, annak megszüntetésére is eltérő rendelkezések vonatkoznak. A fegyelmi határozat és az elsőfokú ítélet e tekintetben kettős értékelést alkalmazott, amelyre nem volt hatásköre.

[55] A felperes kérte az elsőfokú eljárás szabályszerűségének felülvizsgálatát is. Amennyiben a másodfokú bíróság megállapítja, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra és új határozat hozatalára.

Fellebbezési ellenkérelem

[56] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, perköltség iránti igényt nem terjesztett elő.

[57] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete maradéktalanul megjelölte a tényállás megállapítása során a mérlegelési tevékenysége körében figyelembe vett bizonyítékokat és kifejtette azt is, hogy milyen szempontok alapján fogadta el ezeket. E körben hivatkozott a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 266.§-ára.

[58] Az elsőfokú ítélet nem sértette a bizonyítékértékelési tevékenység kapcsán a Pp. 279.§-át sem. Előadta, hogy a Pp. 276.§-ának (5) bekezdése alapján a bíróságnak nincs olyan kötelezettsége, hogy minden előterjesztett bizonyítási indítványnak helyt adjon és minden felajánlott bizonyítást lefolytasson. Az indokolási kötelezettség a bíróságot a perbeli

tényállásra irányadó jogszabályok alkalmazásához szükséges mértékben terheli (BH.2022.7.194.).

[59] Az alperes álláspontja szerint a fegyelmi büntetés arányosságának megítélése körében az elsőfokú bíróság maradéktalanul az Üjt. 84. §-ának (4) bekezdésében írtak figyelembevételével járt el. Az elbocsátásnál enyhébb büntetés ezen jogszabályt sértette volna.

[60] Vitatta, miszerint az elsőfokú tényállás nem szerepeltette azt a körülményt, hogy a kollégák között mindennapos volt a viccelődés. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy a felperes által hivatkozott mindennapos viccelődés, egymás piszkálása, ugratása olyan következményekkel járt, hogy tanú3 felmondott, tanú2 pedig gyomorgörccsel járt dolgozni. tanú6 pedig elmondta, hogy a saját fotóit rakta ki a pihenőhelyiségbe, tehát ő maga döntött ezek kifüggesztéséről.

[61] Álláspontja szerint tanú3ról készült fénykép készítésével és kitűzésével kapcsolatosan az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte a tényeket. A tanúnak a fényképen látható testhelyzete semmiképpen sem fogható fel „pózolásként”. A tanú vallomása alapján, az ő belső megélése alapján bántó volt, hogy a felperes kirakta a faliújságra a fényképét, hogy próbára tegye az idegeit, mivel azt hitte, hogy az vicces. Ezenkívül a tanú úgy nyilatkozott, hogy ennek a fényképfelvételnek volt előzménye, folyamatos volt az elnyomás, lelki nyomást gyakoroltak rá, általános beszólogatások hangzottak el, amit pontosan már visszaadni nem lehet.

[62] Az elsőfokú bíróság feltárta a tényállást és meghallgatta az események időpontjában érdemi információval rendelkező tanúkat.

[63] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozottan értékelte tanú2t elfogulatlan tanúnak, figyelemmel arra, hogy a felperes kérdéseire is kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a korábbi fegyelmi eljárás ellenére nem érez haragot, elismerte, hogy akkor hibázott és a felperestől elnézést kért.

[64] Előadta, hogy a felperesi fellebbezés ellentmondásos a tekintetben, hogy főügyész1 főügyész felhívta a Főügyészség2-en munkát végző gépjárművezetők, így a felperes figyelmét is arra, hogy tartózkodjanak a másokat bántó megnyilvánulásoktól, a pihenőhelyiség falára való fényképek kitűzésétől és az állandó viccelődéstől. A 2022. szeptember 7. napján tartott tárgyaláson a felperes kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy „igen volt figyelmeztetés, hogy ne viccelődjünk egymással, mivel heten, néha tízen voltunk, egy a tárgyalóteremnél kisebb szobában, nem volt munka és állandóan viccelődünk. Az volt a kérés, hogy ezeket mellőzzük, mert nem lesz jó vége”. Ezenkívül tanú1 is alátámasztotta, hogy megtörtént a figyelmeztetés. A felperes egyébként a beadványaiban főügyész1 tanúkénti meghallgatását nem ennek a ténynek a bizonyítására, hanem az arányosság bizonyítására terjesztette elő.

[65] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság okszerűen megindokolta, hogy miért fogadta el tanú3 vallomását a tényállás bizonyítására, de az ő tanúvallomásán kívül

további két tanú tanú1 és tanú6 is megerősítette azt, hogy tanú3 jelezte a vele szemben történt bántó kijelentéseket, a viccesnek tűnő, de sértő kommunikációt. A tanúk azt is megerősítették, hogy tanú3 a felperes magatartása miatt mondott fel.

[66] Fenntartotta azon álláspontját, miszerint a fegyelmi határozat jogszerűen állapította meg a sérelmezett fegyelmi vétség elkövetésének jogszabályi alapját. Az Üjt. 1.§-ának (3) bekezdése szerint e törvénynek az ügyész ügyészségi szolgálati viszonyára vonatkozó rendelkezéseit a tisztviselőre, az írnokra és a fizikai alkalmazottra abban az esetben kell alkalmazni, ha e törvény kifejezetten így rendelkezik. A felperes főügyészségi fizikai alkalmazott gépjárművezető, akire az Üjt. 148.§-a alapján, az ügyész fegyelmi felelősségére vonatkozó szabályok vonatkoznak az Üjt. 148.§-ában foglalt eltéréssel.

[67] Álláspontja szerint a bíróság ítélete nem ütközött a kettős értékelés tilalmába. E körben hivatkozott arra, hogy a felperes a Szervezeti egység1 rendelkezési állományába került áthelyezésre 2012. január 1. napján. A kettős jogviszonyára tekintettel a fegyelmi vétség elkövetésének időpontjában a Katonai Etikai Kódex 67/2003. (HK18.) HM utasítás hatálya alatt is állt. Fenntartotta azon érveit, miszerint az ügyészségi szolgálati viszonyban álló felperessel szemben az átlag munkavállalóhoz képest magasabb elvárások érvényesülnek, így a több évtizedes megfelelő szakmai munka mellett is a hivatalvesztés büntetés kiszabása nem jogszabálysértő, mert ennek enyhítése az ügyészség működésébe vetett közbizalmat is súlyosan veszélyeztetné. (Kúria Mfv.VIII.10.050/2023/10.).

[68] A felperes által hivatkozott Mfv.10.040/2023/8.számú ítélet nem akként vehető figyelembe a jelen ügyben az arányosság megítélése szempontjából, ahogyan erre a felperes utal. A hivatkozott döntés fegyelmi eljárásának tényállása ugyanis jelentősen eltér a jelen esettől. A hivatkozott döntésben csak egy személyt érintett a bántó kijelentés, azt sem közvetlenül, csak közvetetten és csupán egy alkalommal indulati jellegű kijelentés formájában valósította meg a felperes.

[69] A Kúria Mfv.10.015/2020/4. számú ítélete a jelen ügyben nem alkalmazható, a tényállások lényeges különbözőségére figyelemmel. Az alperes hivatkozott precedens értékű bírói gyakorlata: „Következetes a bírói gyakorlat abban, hogy a munkatársakkal szemben tanúsított tiszteletlen, sértő, megalázó magatartást tanúsítása, bántó kijelentés tétele az együttműködési kötelezettség megsértését jelenti.” (Mfv.I.10.418/2017).

[70] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szükséges terjedelemben valamennyi bizonyíték számbavétele és értékelése alapján jutott helyes következtetésre a keresettel támadott munkáltatói intézkedés jogszerűségét illetően.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[71] A felperes fellebbezése megalapozatlan.

[72] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, döntését a peradatok okszerű mérlegelésével, helytálló következtetéssel, a helyes jogszabályok alkalmazásával hozta meg, mellyel a másodfokú bíróság is egyetértett, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[73] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – (2) – (4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371.§ (1) bekezdés a) – d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[74] A másodfokú bíróság a fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá.

[75] A másodfokú bíróság megítélése szerint a határozat száma1 számú elbocsátás fegyelmi büntetésről szóló határozatot és a határozat száma1 számú a teljes alapilletmény és rendszeres bérpótlékok, megfelelő munkabére visszatartásáról elrendelő határozatot egységes egészként kell kezelni. E körben a másodfokú bíróság teljesen egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a kiegészítő határozat nem minősül elkésettnek, ugyanis az Üjt. 93. § (3) bekezdése alapján hivatalvesztés fegyelmi büntetés esetén az ügyész állásából való felfüggesztését fenn kell tartani vagy el kell rendelni. Mivel a munkáltató elmulasztott rendelkezni a felfüggesztésről az elbocsátásról rendelkező határozatában köteles volt azt kiegészíteni, ezért nem minősül új határozatnak.

A fénykép készítéssel kapcsolatos megállapítások

[76] A felperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a fénykép elkészítéséhez tanú3 hozzájárult, hiszen azon pózol és mosolyog.

[77] tanú3 2021. szeptember 30-án a Főügyészség2en tett meghallgatásakor kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a fotót nagyon sérelmesnek tartotta. Az elsőfokú bíróság előtt pedig a következőket adta elő: „Lent voltunk többen a garázsban, fél szemmel láttam, hogy kép készül, majd másnap reggel a pihenőhelyiségben láttam a faliújságra kitűzve, akkor a felirat már rajta volt”. „Nem a kamerába mosolyogtam, mint mondtam, láttam fél szemmel, hogy lefényképeztek, akkor nem szóltam, nem is gondoltam volna, hogy ez ki lesz nyomtatva Amikor megláttam először, azonnal leszedtem a faliújságról és betettem a kocsim kesztyűtartójába, mikor betelt a pohár és felmondtam, akkor kérték, hogy adjam át a képet, akkor vettem ki a kocsim kesztyűtartójából.”.

[78] A fentiek alapján tehát megalapozatlan a felperes azon előadása, miszerint tanú3 kifejezetten hozzájárult a fényképhez, azon pózolt, mosolygott és nem vette le a fotót.

[79] A másodfokú bíróság nem értett egyet azon felperesi előadással, miszerint a fénykép fentiek szerinti módon való elkészítésének, a felirat elhelyezésének és kifüggesztésének ténye nem valósítja meg a hivatása tekintélyét sértő, vagy veszélyeztető

magatartást, az nem haladta meg a mindennapos munkahelyi zrikálás, tréfálkozás mértékét és e körben hivatali kötelezettségét sem szegte meg vétkesen.

[80] A másodfokú bíróság hivatkozik a Magyarország Alaptörvénye VI. cikkének (3) bekezdésére, miszerint mindenkinek joga van a személyes adatai védelméhez. Az információk önrendelkezési jogról és az információ szabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Infotv.) 3.§ 3b) pontjának értelmező rendelkezése alapján egy ember arca, képmása személyes adatnak, valamint a 10. pont alapján a képfelvétel készítése, valamint az adatokon elvégzett bármely művelet pedig adatkezelésnek minősül, amelyhez – külön törvényi felhatalmazás hiányában – az érintett hozzájárulása szükséges. A Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:48. § (1) – (2) bekezdése szerint képmás vagy hangfelvétel elkészítéséhez és felhasználásához az érintett személy hozzájárulása szükséges. Nincs szükség az érintett hozzájárulására, a felvétel elkészítéséhez és az elkészített felvétel felhasználásához szövegfelvétel és nyilvános közéleti szereplésről készült felvétel esetén.

[81] A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy tanú3 hozzájárulása nem tekinthető megadottnak a ráutaló magatartása kapcsán, mivel csak azért nem szólt, mert már megelőzően rossz volt a viszony a kollégájával. Ráutaló magatartásnak akkor minősül a hozzájárulás, ha az érintett személy tudta, hogy abban a helyiségben, ahová belép, felvétel készül vagy készülhet (BDT2011.2550.). Azonban a fényképfelvétel készítéséhez való hozzájárulás nem jelenti egyben a felhasználás engedélyezését is, mivel a felhasználásra vonatkozó rendelkezési jog önálló, függetlenül a felvétel készítés engedélyezésétől (BDT.2009.1962.).

[82] A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján egyértelműen megállapítható, hogy tanú3 nem járult hozzá a fényképezéshez, kifejezetten „lejáratásként” élte meg a fényképek kifüggesztését és azokat le is vette a faliújságról.

[83] Megalapozatlan azon felperesi előadás, miszerint tanú3 által meg nem semmisített, és általa is tudottan a pihenő asztalon elhelyezett kép elhelyezési helyének a megváltoztatásához külön hozzájárulását nem kellett volna kérni. A másodfokú bíróság álláspontja szerint tanú3 hozzájárulása szükséges lett volna a fenti jogszabályi rendelkezések alapján. Mivel a felperes ezzel ellentétesen, kifejezetten tanú3 lejárása végett helyezte ki a fotót a faliújságra, ezáltal vétkes kötelezettségszegést tanúsított.

A lealacsonyító és bántó kifejezések, illetve „alsóbbrendű fajozás”

[84] Az Mt. 8. §-ának (1) bekezdése szerint a munkavállaló a munkaviszony fennállása alatt – kivéve, ha erre jogszabály feljogosítja – nem tanúsíthat olyan magatartást, amellyel munkáltatója jogos gazdasági érdekeit veszélyeztetné.

A (2) bekezdés értelmében a munkavállaló munkaidején kívül sem tanúsíthat olyan magatartást, amely – különösen a munkavállaló munkakörének jellege, a munkáltató szervezetében elfoglalt helye alapján – közvetlenül és ténylegesen alkalmas munkáltatója jó hírnevének, jogos gazdasági érdekének vagy a munkaviszony céljának veszélyeztetésére. A

munkavállaló magatartása a 9. § (2) bekezdésében foglaltak szerint korlátozható. A korlátozásról a munkavállalót írásban előzetesen tájékoztatni kell.

[85] Az Mt. 52.§ (1) bekezdésének d) pontja alapján a munkavállaló köteles a munkakörének ellátásához szükséges bizalomnak megfelelő magatartást tanúsítani, az Mt. 52.§ (1) bekezdésének e) pontja alapján a munkatársaival együttműködni.

[86] E jogszabályhoz fűzött miniszteri indokolás szerint ez olyan általános – tehát a munkavégzés során is érvényesülő – magatartási szabály, amely a munkaviszony bizalmi jellegéből szükségképpen következik. Az Alkotmánybíróság a 14/2017. (VI.30.) AB határozatában kifejtette, hogy a munkaviszony jellege alapján a munkaviszonyból fakadó szabályok szükségszerűen érintik és korlátozzák a munkavállaló magatartását, így különösen cselekvési szabadságát és véleménynyilvánítását, valamennyi munkaügyi kapcsolat a felek kölcsönös bizalmán alapszik. E bizalom alapvető feltétele a munkavállaló un. „hűség” kötelezettsége, amely szerint hozzájárul a munkáltató céljainak hatékony eléréséhez. A munkaviszonyban álló felek szoros kapcsolatára és az őket egymással szemben terhelő együttműködési kötelezettségre tekintettel megkívánható, hogy az egyik fél a másik érdekét figyelembevéve úgy éljen a jogával, hogy azzal ne okozzon indokolatlan hátrányt (EBH1999.41.).

[87] A munkatársakat kölcsönösen megillető kellő tisztelet és a munkatárs emberi méltóságát figyelembe vevő magatartás a törvényben megjelölt együttműködés fogalmába tartozik (BH. 2006.6201.).

[88] A felperes 2016. szeptember 22. napján aláírt munkaköri leírása az alapvető kötelességei között tartalmazza a kapcsolattartási és együttműködési szabályokat, miszerint köteles valamennyi ügyészségi alkalmazottal, a társhatóságok tagjaival és az ügyfelekkel kulturált, tisztelettudó módon kapcsolatot tartani és együttműködni.

[89] Megalapozatlan a felperes előadása a körben, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte, miszerint a sofőrök között mindennapos gyakorlat volt egymással való viccelődése, piszkálása, zrikálása, mivel az elsőfokú ítélet indokolása kitért ezen körülményre. A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a munkahelyen a munkavállalóknak megfelelő magatartást kell tanúsítani, melybe nem tartozik bele egymás zrikálása, piszkálása. Megalapozatlan az a fellebbezési előadás is, miszerint az elsőfokú eljárásban nem bizonyított, hogy „fölfele nem érdeklődünk” mondás gyakori volt a Főügyészség2-es gépjárművezetők körében. A meghallgatott tanúk éppen, hogy alátámasztották azt, miszerint a felperes és a Főügyészség2-en dolgozó többi gépjárművezető részéről is elhangzott ilyen kijelentés. tanú3 is előadta, hogy a felperes tanú2nak többször elmondta, hogy a ÜGyésztség2-n dolgozók alsóbbrendű faj, többször történtek atrocitások, beszóltak nekik. Az „alsóbbrendű fajozás” általános volt. tanú2 is úgy nyilatkozott, hogy ezért inkább tartózkodott kint az autóban, nem a közös pihenőhelyiségben.

[90] Téves a felperes azon hivatkozása, miszerint a két nemzetbiztonsági átvizsgálása alapján nem állapítható meg vele szemben a kommunikációs hiba. A nemzetbiztonsági átvilágításnak más a célja és annak folyamatát nem lehet összehasonlítani a felperes által a munkahelyén tanúsított magatartásával.

[91] Nem fogadható el az a felperesi előadás, miszerint a férfiak egymás közötti mindennapos kommunikációja keretében elhangozhat, hogy „buzi” vagy „hülye”. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez a hangnem megengedhetetlen egy munkahelyen a munkatársak között. Az, hogy valakire azt mondják, hogy „csókos”, szintén nem fér bele a véleménynyilvánítás szabadság körébe, mert ez kifejezetten bántó, sértő megjegyzés.

[92] Megalapozatlan a felperes azon előadása is, hogy feltételezéseken alapul a fegyelmi eljárás, ugyanis a munkáltató a fegyelmi eljárást széleskörűen lefolytatta, több tanút meghallgatott és megalapozott fegyelmi határozatot hozott.

[93] A másodfokú bíróság kiemeli tanú5 vallomását, miszerint tanú3 nem igazán tudott beilleszkedni, meglátása szerint kicsit többet vett magára, mint amennyit neki szántak, de nyilván kevesebbet bír el az, aki rövidebb ideje dolgozik velük, mint aki már éveket, akár tizenéveket lehúzott egymás mellett. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a tanú vallomása éppen azt támasztotta alá, hogy a felperes nem tanúsított megfelelő magatartást, nem megfelelő hozzáállás az, hogy valakit piszkálnak, zrikálnak a munkahelyén.

[94] tanú3 a bíróság előtt a felmondás indokával kapcsolatban előadta, hogy elfogyott a levegő, kollegiális belharcok, viszályok voltak, illetve ellene hangolások. Módszeresen a felperestől érkeztek a piszkálódások, ilyenek voltak a ÜGyész2-s „alsóbbrendű fajozás”, a magánéletével, a munkájával való piszkálódás, az, hogy besúgó volt, illetve megbélyegezték több jelzővel. tanú3 kifejezetten közölte a felperessel, hogy ezek a beszólások nem viccesek, de ezután sem volt változás, folyamatos volt a piszkálódás, a hangadó mindig a felperes volt. Kifejezetten hallotta, hogy a felperes úgy nyilatkozott, hogy a ÜGyész2-sök alsóbbrendű faj. Az elején még mosolygott, azonban később már nem volt vicces, elhidegült a közegtől és ezért nyújtotta be a felmondását.

[95] tanú1 is úgy nyilatkozott, hogy a felperes miatt szüntette meg tanú3 a jogviszonyát. Amikor felmondott, akkor kifejezetten közölte vele, hogy a felperes állandóan szekálja, piszkálja, hogy feljár „vamzerkodni”.

[96] tanú2 tanúként elmondta, hogy voltak problémák, nem érezte túl jól magát, de amióta a felperes és tanú7 elment, azóta teljesen rendben van. Előadta, hogy nem volt olyan hangulat a pihenőhelyiségben, hogy ott maradjon, ment a macerálás, a csesztetés a felperes részéről. Elhangzott, hogy nem egy szinten vannak, illetve, hogy „fölfelé nem érdeklődünk”. Elején még volt, hogy ő is viccelt ezzel, de utána már egyáltalán nem tartotta viccesnek. A felperes kifejezetten éreztette velük, hogy alsóbbrendűek, nem állnak egy szinten. Amióta a felperes nem dolgozik ott, azóta nyugalom van.

[97] tanú4 is úgy nyilatkozott, hogy maga is hallotta, hogy tanú2t szóval bántották, ami a tanú2 fegyelmi eljárását követően is folytatódott. Konkrétumokra nem emlékezett, ám ez a mindennapok velejárója volt. tanú5 is előadta, hogy tanú3ot „csókosnak” nevezték, ezért írásbeli figyelmeztetést is kapott. A tanú utalt arra, hogy a felperesnek van egy „stílusa”, amit lehet, hogy valaki elsöre lekezelőnek tart, de ő mivel 13 évig dolgozott vele együtt, tudja,

hogy nem ilyen. tanú5 hangsúlyozta, hogy nyilván ő ennyi év után többet túrt el a felperestől, mint aki pár hónapja dolgozik vele együtt.

[98] A fentiek alapján a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint a munkáltató bizonyította a fegyelmi határozat ezen indokát is. Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte, miszerint tanú3 11 hónapot várt arra, hogy ott dolgozhasson, továbbá tanú2 nyilatkozatát, miszerint gyomorgörccsel járt be dolgozni. A másodfokú bíróság értékelte azt is, hogy a tanúk úgy nyilatkoztak, hogy amióta a felperes nem dolgozik ott, azóta használják a pihenőhelyiséget, nyugodtabb a légkör. A másodfokú bíróság értékelte, hogy a felperes ellenére tanúsított másokat zavaró magatartást, hogy főügyész1 kifejezetten felhívta a gépjárművezetők figyelmét a megfelelő együttműködésre, melyet a tanúk alátámasztottak.

Arányosság

[99] Az alperes helytállóan hivatkozott az Mt. 8. §-ára és az Mt. 52. §-ára is. E körben a felperes fellebbezése megalapozatlan, mivel a jelen eljárás tárgya éppen az volt, hogy a felperes együttműködési kötelezettségét megszegte.

[100] Nem fogadható el a felperesnek az MK 95. számú állásfoglalásra történt hivatkozása sem, figyelemmel arra, hogy a munkáltatói határozat világos, abból egyértelműen kitűnik, hogy miért került sor a jogviszony megszüntetésére. A fegyelmi határozatban rendkívül részletesen taglalja a felperes magatartását és a tanúk vallomását is.

[101] Az elsőfokú eljárás során a bírói mérlegelés hatáskörébe tartozott az arányosság megítélése. A felperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatalakor nem vette figyelembe a kapott dicséreteket és jutalmakat. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság megítélésével, miszerint nem minősül enyhítő körülménynek a felperes egyébként kiváló munkavégzése, figyelemmel arra, hogy a fegyelmi eljárás attól eltérően, a munkavégzésen kívüli kötelezettségsegtetésével állt összefüggésben.

[102] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság valóban nem értékelhette volna súlyosító körülményként a felperes honvédségi szolgálati jogviszonyát, mivel az ügyészségi szolgálati viszonyból származó kötelezettségét sértette meg. A másodfokú bíróság megítélése szerint a felperes által tanúsított magatartás ezen körülmény figyelmen kívül hagyásával is olyan súlyú volt, amely megalapozta az elbocsátás fegyelmi büntetést.

[103] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az arányosság kérdésében szükségtelen volt főügyész1 tanúkénti meghallgatása, mivel a fegyelmi határozat részletesen indokolja az arányosság kérdését. A munkáltató és az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte az arányosság megállapításánál irányadó körülményeket, ezért az elbocsátás fegyelmi büntetés arányos volt a felperesi magatartással.

Eljárási szabálysértések

[104] Az elsőfokú bíróság valóban nem adott helyt a felperes bizonyítási indítványának főügyész1 és tanú8 tanú meghallgatása vonatkozásában és e körülményt nem is indokolta az ítéletében.

[105] A Pp. 380. §-a kimondja, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét végzéssel hatályon kívüli helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja, ha

- a) az elsőfokú bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva,
- b) az ítélet meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben törvény értelmében kizáró ok állt fenn, vagy
- c) az ítélet olyan orvosolhatatlan formai hiányosságban szenved, amely miatt érdemi felülbírálatra alkalmatlan.

[106] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az a körülmény, hogy az elsőfokú bíróság a két tanút nem hallgatta meg, nem eredményezi az ítélet hatályon kívül helyezését. A lefolytatott fegyelmi eljárás, illetve az elsőfokú eljárás adataiból egyértelműen megállapítható volt a tényállás, az ellentmondások tisztázásra kerültek és az elsőfokú bíróság a Pp-ben irányadó jogszabályok szerint egyébként az ítéletét megindokolta. Nem jelent a hatályon kívül helyezési okot az sem, hogy a két tanúbizonyítási indítvány elutasítását nem indokolta a bíróság, amely ugyan eljárási szabálysértés, de nem olyan súlyú, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné. Két tanú meghallgatása nélkül is tisztázott a tényállás, a bizonyítási eljárás lefolytatása került és a bizonyítékokat az elsőfokú bíróság megfelelően mérlegelte, azt a két tanú vallomása sem változtatná meg. E körben rámutat arra a másodfokú bíróság, hogy főügyész1 tanú volt a munkáltatói jogkör gyakorlója, ő írta alá a fegyelmi határozatot, így nem merül fel kétség a körben, hogy ezzel ellentétes nyilatkozatot tenne. tanú8 pedig a határozatot megelőzően dolgozott a felperessel egyidőben, de nem gépjárművezetői munkakörben így a pihenőhelyiségben tanúsított felperesi magatartás körében nem tudott volna nyilatkozni.

[107] A felperes hivatkozott kúriai ítéletekre, azonban az adott ítéletekben más a tényállás, ezért nem hozható párhuzamba a felperes által előadottakkal.

[108] A felperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a tanú7 ügyében benyújtott határozat száma számú fegyelmi határozatot. A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy tanú7 magatartása eltért a felperes magatartásától, és a tanúk egybehangzóan nyilatkoztak arról, hogy a felperes volt a hangadó. Ezenkívül a határozat rögzítette, hogy tanú7 megbánó magatartást mutatott az eljárás alatt. A felperes és tanú7 magatartását nem lehet összehasonlítani amiatt sem, mivel nem tanú7 rakta ki a képet a táblára, hanem a felperes. A Főügyészség2 határozat száma számú határozata szerint tanú7 munkaköri leírása az alapvető kötelességei között tartalmazza a kapcsolattartási és együttműködési szabályokat.

tanú7 baromnak nevezte tanú3ot, továbbá Felperes1nak helyeselt, őt támogatta abban, hogy elfogadhatatlan munkahelyi légkör alakuljon ki. tanú3 baromnak nevezésével a kulturált kapcsolattartás kötelezettsége egyértelműen sérült, e mellett az együttműködési kötelezettség is. A munkáltató azonban enyhítő körülményként értékelte a megbánó magatartását, valamint azt, hogy ő Felperes1 esetében támogató és nem kezdeményező szerepet töltött be. A fentiek alapján a felperes magatartását és tanú7 magatartását nem lehetett összehasonlítani, így nyilvánvalóan a jogkövetkezmények is mások.

[109] A fentiek alapján a másodfokú bíróság a rendelkező rész szerint határozott.

Záró rész

[110] A fellebbezési eljárásban pernyertes alperes nem igényelt perköltséget, ezért a másodfokú bíróság a Pp.81.§ - a alapján mellőzte a másodfokú perköltség tárgyában való határozathozatalt.

[111] A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, így a perben felmerült fellebbezési illetéket az állam viseli a Pp. 525.§-a alapján.

[112] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 365.§-a zárja ki.

Budapest, 2024. február 20.

dr. Vajas Sándor s.k.

dr. Kovács Edit s.k.

dr. Kulisity Mária s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró